

132

L A I B V Ė S
A I D A I

Partizaniškų
dainų ir eilių
rinkinys

A U K Š T A I T I J A
1 9 4 5 ..... 1 9 4 8

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to the paper's texture and the bleed-through effect.

Handwritten text, possibly a signature or a date, located below the main block of bleed-through text.

Skambék daina laukais Tévynés
Ir Laisvés žygin stiprink mus.
Te Lietuva, vargus pamynus,
Graži, laiminga vélei bus.-

/Gegutė/

1875

1875

1875

AUKŠTAITIJOS VANAGŲ HEDNAS

Lietuvą terioja komunistų gaujos,
Laisvė surakinta rusiškais ginklais,
Bet Aukštaičiai tarė: "Ne, mes nevergausim!"
Ir pakilo kovai plieno Vanagais.

Vanagai, kovon prieš tą, kurs Kremliaus stabui
Davęs sąžinę, parduos viską be josi!
Vanagai, pirmyn! Prabočiai! Juk mus stebi,
Lai jų kovos dvesia širdys' sullepsnos!

Vanagai, mes liejam savo širdžių kraują,
Kad sugrižtų laisvė tėviškės namuos,
Kad taika ir laimė grįžtų į pasaulį,
Palaimins Aukščiausias kovą mus' tautos.

Lietuvai parnešti skaistų Laisvės rytą
Slenka tamsią naktį voros Vanagų.
Lietuvi, Aukštaiti, laisvė juk brangi tau!
Greit skubėk į kovą Vanagų keliu!

LAIŠVĒS MARSĀS

Skambēk dauna laukais Tēvynēs
Ir Laisvēs žygin stiprink mus.
Te Lietuva, vargus pamynus,
Graži, laimīga vēlei bus.

Ne veltui kraujo tēvų žemē
Sugērē tiek vaiku savų.
Jā svetimi atējo žemint,
Bet jī gyva šia tarp kovų.

Pārneš mums Laisvę Partizani,-
Visa nuverginta tauta
Pakils ī žygi. Tenemano,
Kad Lietuva jau paverģta.

Plašiai siđbuoja viršunēlē
Liekno berželio prie keliņ.
Apgynę vyrāi tēvišķēlę
Prispalvę kels ties berželiu.

Ir Laisvēs dainā neš vējelis
ī visas keturias puses,-
Kad Lietuva pabudus kelias
Vaikus savus ī Laisvę vest.

PARTIZANŲ KAPAI

Balti beržai į viršų stiepias
Ir tyliai skundą šlama.
Saulėlydy dejuoja liepos,-
-Nevėrk parpuclus, mama!

Tolyn vingiuoja ilgas kelias,
Jo dulkes nešė vėjas.
Prabilk balsu, lauką berželi,
Išsielvarto tylėjęs.

Mediniai kryžiai prie beržyno,
Čia ilsis "Vėjas", "Uosis"...
Jų tikro vardo nieks nežino,
Gal tu, motut, žinosi.

Kapai jau samanom sužėlė
Ir neatplėst jų pirštais.
Laisvai jie šauks čia tėviškėlei-
-Gyvenimas nemiršta!

Kleiku aplink. Tik beržas švaistos
Pageltusiais lapeliais.
Neveltui kraują jie čia laistė,-
Jie matė Laisvės kelią.

Pracidsami dažnai sustosim
Čia ties baltais berželiais.
Nulenkę galvas, vis kartosis:-
-Tebus lengva žemėlė...

NEISIM IŠ TĖVYNĖS

Neisim iš Tėvynės, niekad os mes neisim,
Nes čia mūsų žemė ir tėvų kapai.
Jos paniekināt niekam niekad os neduosim,
Jeigu ir drąskytų ją audrų žaibai.

Čia tėvai mums liepė saugot kelio kryžių,
Viesulų blaškytą rudeni audros.
Į rūpintojėlių veidū nasigrįžę
Mūsų lūpos karštos visados kartos:

-Vieškelius nuplovėm asarų upeliais
Ir kiekvieną pėdą laistėme kraują.
Mes Tave išpirkom. Sunkus Tavo kelias,
Tu gyvensi amžiais rytmečiu nauju.

Neisim iš Tėvynės. Neišveš mūs niekas.
Paskutiną pėdą glausim prie širdies.
Tvirtesnį šiandiena, negu vakar liekam,
Greit mums laisvės bytas save ranką ties.

KO REIKIA JIEMS...

Ko reikia jiems iš mūsų gimtosios žemės,
Kurią mes mylim taip šventai.
Juk čia nėra nei aukso, vario, -
Tamsaus Nevėžio tik krantai.

Nėra čia vynuodžių ir naftos lašų,
Nėra trobelėse šilkų.
Ko reikia jiems iš mano krašto,
Gal debesėlių tų pilkų?..

O nei Tėvynės jie pavergt atėjo
Ir iš krūtinių mūsų išplėst
Jai šventą meilę, taip nemarią,
Ir mūsų akis šviesias užrišt.

Te jie nelaukia tol! Jei apeliūs ir gali,
Gal būt, pakreipti iš vagos,
Bet mūsų Tėvynėi meilę karštą
Neužšalpins jie niekad.

Išvežę gal marins kur tėvą, brolių
Toli nuo Tėviškės gimtos.
Tačiau kiti vėl brangią laisvę
Su ginklu rankoj atkovos!

ČIA MŪSŲ ŽEMĖ

Graži, šventa čia mūsų žemė,
Ji apjuosta piliskalnių žiedu.
Dabar liūdna prie marių rymo
Tarp viesulų ir tarp audrų.

Daug vargsta ji. Jos kančią, mato
Rupintojėlis senas prie kelių.
Išmintos ratos čia darželiuos,
Užkaltos trobos pakeliuos.

Bet štai - mūs žemei rytas aušta,
Žaizdas savu jau gydome krauju.
Te Laisvės dainą mūsų žemė
Užtrauks galingai prie kelių.

Kas drįs sakyti, kad čia ne mūsų,
Ne savanorių žemė - LIETUVA!
Tam bus mirtis ir niekšo vardas,
Tokiam Tėvynė svetima!

ŽALIOSIOS ŠAKELĖ

Kai pasibaigs Golgotos kelias
Kiek maža mūsų susirinks.
Negrįš čia daug. Maža šakelė
Jų atminimą čia primins.

Kas grįš namo, kai bus čia Laisvė,
Gėl motinos senos neras.
Tik prisimins, kai priešas laistė
Tėvynės ašaras sūrias.

Ir tremtiniai sugrįš Tėvynėn,
Ir ešalonus jie apleis.
Ieškosim savų... Krutiną
Suplaks karštai ir verkė neleis.

Kiti miegot paliks Bar-Naulė,
Jų kapą vėjai tik blaškys.
Tėvynės pasiilgs jų kaulai,
O ji čia pražiūrės skis...

Išlikęs dar Rūpintojėlis
Prabilis ir pasakys,
Kur Partizenas krito smėly,
Kur kaulai jo ir kur širdis.

Iš tolimų kraštų, iš jūrų
Atplauks laivais ir prie tavęs,
Tėvyne, prisiglaus mus sūnūs
Čia Laisvės šventą didžią švęst.

Kalėjimą aplėis pavargęs
Tėvas, ar brolis, ar sesuo...
Ir išbadėję ir nevalgę
Jie laisvą žemę pabuđiuos.

Jei bus kuris gal ir be kojų
Su giliu skauduliu širdy,
Bet tik regės šviesesnį čia rytojų,
Vargus senus darbais ardys.

Nepardavėm Tave, Tėvyne,
Neiškeitėm čia į grašius.
Tave atėjo ir sumynė
Čia tie, kurie greit amžiams žus.

Mes tikime: žaliuos šakelė,
Jos pumpurėliai mes visi.
Kai pasibaigs Golgotos kelias,
Diena ateis, ateis šviesi.

- o -

/L/

PARTIZANO KAPAS

Be giesmių tąsyk nešė jo karstą
Tylioj mėnesienoj į kaimo kapus.
Du berželiai tą rudeni barstė
Ant to kapo geltonus lapus.

Ir tie lapai nugalėję žiems tarė:
Juk neveltui čia ilsis galva.
Greit bus laisvė. Minės šitą karį
Prisikėlus jauna L i e t u v a !

- o -

/L/

AK, NEGAILA

Tu ilsēkis, Broļau, šalia kelio,
Guldēs galvā uz Laisvę vaiku.
Mums primins baltas kryžius berželio
Tavo žygjus Tēvynēi pulkiaus.

Gegutēlē kiekviensā gegužī!
Tais graudingsai kas rytā kukuos.
Ir minēs Tave vasarom dēiant
Kiekviensā širdis šis pebariuos.

Ak, negaila, negaila man nieko,
Nē mažytēs manosios širdies,
Kad tik Laisvės brandinamas diegas
Šis galētų laisvai iēsitiest.

Nodos, gera būtā šalia kelio,
Kur sustingusē Broļio širdis,
Kad Tēvynē laimīgā sau dalijā
Rastų greitai, praleidus naktis.

NEBEUŽTVENKSI

Nebeužtvenksi upės bėgimo! -
Mūsų Tėvynei Laisvės sparnų.
Nieks nepalauš čia, nes jinaį gimus
Siekt idealų Laisvės kilnių.

I rytojų su viltim židria,
Mus gaivina Laisvės šviesa.
Čia prie ginklo stokim i būrį,
Kad laisva būtų šalis visa.

Lietuvos žemė krauju pasruvus,
Nauji kryželiai čia prae kapų.
Kelkis Tėvyne, ne viskas žuvo
Tarp Tavo plotų tamsiai žalių.

Tau, Partizane, čia patikėjo
Lietuvą ginti tėvų dvasia.
Ir Tu parneši Laisvę, kaip vėjas, -
Per žemę siena Laisvės šviesa.

Kas patikėta pilkų arimų,
O, Partizane, saugok Tu čia. Tu,
Nebeužtvenksi upės bėgimo, -
Baltojo Vyčio neriant sklautu.

GENKELIS

O būdavo gegužės vakarais
Tiek juoko daug, taip gera.
Daina per gojus plaukdavo lėtai,
Armonikai pritarus.

Vidurnaktiškai palikdavo tave
Jaunimas, ak genkeli...
Piemuo Sekminių paryčiais
Kaišydavo berželiais.

Sabar gi tu...Antai toksai tylus,
Metel kaip tėvą vežs.
Ir vieškely parkritus motina
Rankes iš skausmo gražs.

Nūnai tik Partizentai naktimis
Tave aplenks drąsus.
Ir jų girdi kalbas:-Tėvyne, Tu!
Tau Laisvė neužgesus!

/L/

OI VERKS SMILČIŲ KALNELIS

Oi verks smilčių kalnelis Brolio Partizano
Priglaudęs galvą jis/nakties tyloj-
Už Laisvą Tėviškės kovojo ir gyveno
Ir laisvės troško mirtį šaly savoį.

Kas vakarą virš kapo jo kukuos gegutė
Ir mylimoji gėlę pasodins.
Ar gali kas išplėst troškimą laisvu buti
Ir Nemuną palikti be vandens.

Čia jam šlamės pavasari pušelės žalios
Ir Tėviškė jo širdį plakant jaus.
Ir vis dėlto, verks smilčių kalnelis,
Priglaudęs galvą mylimo sūnaus.

- o -

/L/

TĖBŪNA TAU LENOVA ŽEMĖ

Už Lietuvą žuvusiems te šviesa negęs.
Iš dukrių te Jų naujos jėgos gema,
Ir Jiems per šimtmečių ilgų eiles
Baltų beržų šlamėjime, tebūna lengva žemė.

Bus Laisva Tėvynė mūsų numylėta,
Partizanui kelias sveigstanti galva.
-Mes iš Sibiro sugrįšime laimėti-
-Neužspaut jiems švento žodžio - LIETUVA!

- o -

/R/

NEAPLEISK MŪSŲ

O, Viešpatie, pažvelk į mus iš kryžiaus,
Iš šio darželio užmiršto visų,
Kada mes į namus vėl būsim grįžę,
Kada gyvenimas vėl bus šviesus.

Maži langai voratinkaliuos paskendę,
Žolės kaip sniego vidury žiemos.
Už ką, už ką mes kenčiam dantis sukandę,
Už ką, už ką išvarė iš namų?...

132

Tu saugok, VIEŠPATIE, laukus, trobelę...
Ir mūsų gimtą namų TU neapleisk.
Palengvink mums per vargą bristi kelią
Ir mums kaltiems kaltes didžias atleisk!

O, VIEŠPATIE, suteik jėgų ir džiaugsmo
Dar po gimtinės stogu šia pabūt.
Išgėrsk širdies tą didį mūsų džiaugsmą,
Noleisk nekaltiems mums beprasmingai žūt.

- o -

TAU, TĒVYNE

Tau, Tēvyne, daina mūs skambiausia,
Iš darželio Tau rūtų žiedai.
Patikėk tu: daugiau nevergausi,
Svetimi bus tavieji vargai.

Tau, Tēvyne, rytojų mes nešam
Vien giedros ir saulėtų laikų.
Juk ne veltui tiek kraujo išlieta
Numylėtų Tavo vaikų.

Tau, Tēvyne, rytojų nuausim
Ir žygiuosi laiminga tu juo.
Jei mes laisvės trimitais negausim,
Tę akmenį virsta vanduo.

- o -

TEPLAUKĖ TAU MALDA

Mes himnų aukojam Tau meilės tyros,
O, Dieve Galingas, priimk nuo širdies.
Ir glaušk prie pastogės tėvų čia gintos
Kratingą mūs blaškoma vėjų nakties.

Su Tavo pagalba mes rasim namus
Ramybės, vilties pakiliam gaudime.
O, Dieve Galingas, Tau meilė gyva,
Nuo kelio klaidingo pasuk į save.

O, Dieve Galingas, apsaugok Tu mus,
Mes auką aukojam ir kenkiam žemai
Prie Tavo veido štai galvas savas.
Malda mūs teplaukia Tau, Dieve, aukėtai.

- o -

GEGUTĖLE, TU NEGRAUDINK MANĖS !

Toks vakaras vaiskus sūlėlydžiui įkaitus,
Ir dar akimirka, - ir jis užges.
Tylios giesmės per slėnį plaukia liūdnas
Gegutėle, tu negraudink manęs... /aidas,

Ir taip kietai krūtinę jauną kažkas spaudžia.
Gal būt, Tėvynės gaila, gal tavęs.
Ir dobilų savęsp žali lapeliui glaudžias, -
Gegutėle, tu negraudink manęs...

Ne vieną vakarą aš vienišas lydėjau
Su perplėšta širdim liūdnes giesmes...
O vis dėlto, gyvenimu aš įtikėjau, -
Gegutėle, tu negraudink manęs...

Ateis toks vakaras, kai būsi Tu, Tėvyne,
Kai būsiu aš su šypseniu prie Tavęs.
Ne liūdną giesmę tasyk būsime supynę
Ir nesakysime:
Gegutėle, tu negraudink manęs!...

- o -

/Gegutė/

KRITUSIEMS KARŽYGLIAMS

Viens mintis ir vienas ryžtas
Sujungė mus visus tvirčiau nei brolius.
Mes kovėmės, kad šviesi Laisvė grįžtų-
Tik JUS ant slenksčio jos parpuolėt...

Taip brangus mums tie vieniši kalneliai
Tie balti medžio kryžiai, nedažyti. /smėlio,
Po svyrėndiais beržais ramiuose tėviškės
Kur miegat Jūs, už Laisvę kritę. /kapeliųos,

JUS su mumis čia visada paliksit,
Nors mes gyvųjų JUSŲ pasigendam.
JUSŲ kapus vainikais apipinsim,
O JUSŲ žygius - tautinėm legendom.

Praeis pavasariai - užmiršime mes karą,
Patrankų gaudėsio laukuos nebesigirdės.
Tėvynėje gyventi bus malonu ir gera-
žemėj, spleistytėj krauju JUSŲ širdies...

Ateis mergelės su gėlių vainikais
Ir broliai parymot čia sueis.
Nebūsit vieniši kapeliuose palikę-
JUS būsit su mumis, JUS būsit su visais.

Tautos garbė - tai žuvę jos karžygliai,
Kurie didvyriais ilsis kapuose.
O mes išsimsim tėt kilnaus JŲ žygio,
Tebūnie su mumis JŲJŲ šviesi dvasia.

PUNTIUKAS

Už ažuolą kiekiausia tu kietesnis
Prisiglaudėi prie Tėviškės gintos,
Kurios sargyboj stovi Partizanai
Ir gina Laisvę Lietuvos.

Daug vėtrą mus drąsius palenkt jau bandė,
Pavergt, atplėšt nuo Tėviškės savos.
Bet mes jėgų iš praeities vis semiam
Ir ginam Laisvę Lietuvos.

Ir taip kaip tu, Puntuk, i gelsvą smėlį
Čia prisiglaudęs dar, taip mes.
Kai tas, kaip ažuolas drąs prie Nemunėlio,
Savas vis saugoji žemes.

Težino priešas karštą mūsų ugnį
Ir gilia meilę Tėviškei savai.
O vis dėlto, gražu kovot už Laisvę
Ir ją parnešt Tau, LIETUVA!

TAIP GEDIMINAS NESAPNAVO

Čia viskas aplink tave ir artima ir miela,
Nerim daug per šimtmečius nuplaukė vandens.
Neįtikėsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad bokšte vėliavos čia svetimos plevens.

Daug šrapnelių senos mūro sienos matė,
Kai čia karų pašvaistės imdavo liepsnot.
Šlaitus čia bėgdavo kareiviai, šautuvus pametę,
Iš tolimų kraštų atvykę nus teriot.

Senutė meldžias liadna parpuolus navoj,
Sūnus toli. Ir jai ši kartą neramu.
Tikrai suprast sunku, bet Gediminas nesapnavo,
Kad svetimieji apiplėš lietuviškus namus.

Kas vakarą pračina išbadėję žmonės-
Vergai iš tolimųjų Azijos gelmių.
Pilie didi! Ar tu girdi mažos tautos dejones
Ir jeigu taip, - išvesk iš tų dienų mus neramių.

Čia viskas taip aplink ir artima ir miela sava,
Vilnelė dar nuplaus mūs užverktas akis
Neįtikėsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad čia šalie, Tave, pažemint kas išėris...

BUS DIENA

Susirinksim visi Laisvės rytą
Neužilgo Tėvynėj gimtoj.
Sušaliuos tada šakelė nuvytus,
Palsužta nelygioj čia kovoje.

Daug pavasarių miškas skambėjo
Nuo dainų Partizanų trankių.
Bus diena, žluostys vyrų suėję
Pilkas dulkes nuo savo veidų.

Gatve kaimo būrelis mažytis
Išdidžiai čia pro kryžių praeis.
Ima gélėms iš darželio jiems lyti,
Sena motina vartuos išeis.

Ir užtrauks Laisvės dainą jie smagia,
Jiems trispalyvės švitės atlapuos.
Išskaitys jų veiduose kaip dege
Laisvės žygiai ir dienos kovos.

Už Tėvynę kas bus jau numiręs,-
Tam garbė amžina, amžina.
Lietuva - mūsų žemė didvyrių-
Mūs gyvenimo laimės diena.

- o -

/Gėgūtė/

LIETUVIŠKAS ŽODIS

Tave, o žodi šventas, Tave apkaltino
Ir išvedė iš Tėviškės namų.
Vergai atėję čia prakeikto Stalino
Iš tolimų Azijos gelmių.

Bet tu, o žodi mūsų, lietuviškasis žodi,
Tėvynės Lietuvos šventų laukų.
Tu saule vasaros mums pasirodyk,
Kad baigtumėm kančias ir būtų mums jauku.

Tu stiprink kovoj už didžią Laisvės šviesą
Ir Lietuvai būk motina gera.
Nes į Tave rankas nuvargusias čia tiesiam,
Jėga esi tu amžiais nemaria.

- o -

/Gegutė/

KOVOS KELIU

Jūs neverkite berželiui prie kelio,
Negraudinkit motulės senos.
Dėr gyvi Lietuvos Partizanai,
Jie šauks tautą ir ves ją kovot.

Už atgimstančią Lietuvą naują,
Už jos laisvę ir aušrą giedros
Tau per daug teka, Lietuva, kraujo,
Kad vaikų tu nešauktum kovot.

Prieš komuną raudoną ir siaubą,
Kuris tiesia rankas vis į mus-
Mūsų kerštas ir atpildas kaupias,-
Nemari Lietuva greit pabus...

- o -

/Gegutė/

SALDU YRA MIRTI DĖL TĖVYNĖS

Rudens dangus vėl spainiaukė,
Pravirko motina sena,
Žiaurion kovon Tėvynė šaukia,
Kad laisva būtų Lietuva.

Sudiev, mergele, laiks atėjo,
Jau šūviai aidi iš miškų!
Tėvynei meilę pažadėjau,
Prisiečiau būti didvyriu.

Tėvynei Laisvę iškovosiu,
Kai ją parnešiu ant sparnų.
Tada tau meilės žodį tarsiu,
Kai išveduosiu iš kančių.

Tėvynės meilės vedini,
Kovosim mes seni, jauni.
Pasauliui turime įrodyt,
Kad Laisvę mylime visi.

O jeigu toj kovoj audringoj
Kulipka pervertų mane:
-Tėvyne-sauksiu aš galiugai:
-Saldu yr' mirti dėl Tavęs.

TĒVYNEI

Tu kaip sesers darželio rata,
Visuomet gyva ir žalia.
Uždėjo pančius mums rekratų,
Vėl seka vargas, nežinia...

Pro debesis saulutė branda,
Tokia nelinksmi ir blanki.
Lietuvis vietos nesuranda
Gimtoj sodyboj, nei miške.

Prie kryžkelių smūtkeliai žiūri.
Kiek daug rugiagėlių žiedų...
Prsidėms pakelis kepurę,
Išvytas brolis iš namų.

Palaukėj žydi meišvas linas,
Aukštai čyrena vyturys,
Kač vargą numestų tėvynei,
Atvertų Laisvėn vėl duris.

Bet vėl žydės Tėvynės žemė
Skaisčios jaunatvės žiedeliu.
Nušvis dangus skausmais optemęs,
Griš tramtiniai tėvų keliu...

IR KRAŠTAS SUDEJAVO

Kaip žiedas rugiagėlės
Žydėjo dienos mūsų.
Daina lig saulės kėlės,
Skambėjo po laukus.
Bet kraštas sudejavo
Raudas nykias visas.
Pasviro laukuos javas
Nuo rytmečio rasos.

Iš Obės, Volgos tolių
Atslinko kraugeriai.
Lidmai šlama šventoji,
Vaitoja Paneriai.
Ir kraštas sudejavo ir t.t.

Lietuvį jie po kojų
Mindžioja be kaltės,
Saviems stabams aukoja
Gyvybes nekaltas.
Ir kraštas sudejavo ir t.t.

Praslinko keli metai,
Lyg sapnas koks šiurpus,
Lyg kruvini verpetai
Siaučia šalėlėj mūsų.
Ir kraštas sudejavo ir t.t.

Bet sugriž laimūžė
Ir Laisvė sužerės.
Jau Laisvės Varpo dužiai
Ataidi nuo Beries.
Ir kraštas sudejavo ir t.t.

JAUNYSTĖS PRISIMINIMUS

Daug, daug dainelių aš išsakyčiau,
Daug, daug dejonų tų neramių,
Tiktai ne šiandien, tiktai ne šišia,
Be savo sodžiaus gimtą namų.

Gimėm pirkelėj mes samanotoj,
Vargė užaugom drauge visi.
Lakstėm papieviais ir laukų plotais,
Su piemenėliais rytais basi.

Narstėm Šventosios sraunios vilnyse,
Išbraidėm liūnus ir upelius.
Lyg šaltinėlis tyra jaunystė,
Saulėje pynė sapnus tylus.

Meteliai bėgomx, mes kilom, augom,
Karves palikę, išėjom art.
O mūsų dienas Aukščiausias slaugė,
Ant skruostų juokas žaidė tąkart.

Žydėjo gėlės gimtuos atšlainiuos,
Pavartės uosisis bujojom mes.
Aidėjo dainos iš kaimo kaiman,
Kai jodavom į naktigones.

Aidėjo toliai šviesiam gegužy
Nuo gailaus verkamo armonikos.
Sodžius krykštavo, nuo juoko užė,
Nebuvo kančios sieloj nykios.

Pavekaršliai skirti mergelėms
Skendėjo meilės skaisčiuos, džiaugsmuos,
Kas gi netroško pas jas nueiti,
Jas aplankyti, jas išbučiuot...

Mus užliuliavo ta tyra laimė,
Laimėj užmigdė idilija,
Kurioj skambėjo Lietuvos kaimas
Ir kuri dabar nutilo jau.

Nuskrido juokas, šypsenys sustingo
Ir skruostus dengia karti dalis.
Rytų žmogėdros siaučia siaubingai,
Nutilo dainos sodžiaus gais.

Likimui skundžias mūsų jaunystė,
Benarės dienos sruvena vis,
Gyvybių trokšta tie komunistai,
Nuo skriaudų jų verkia šalis.

KALINIŲ DAINA

Gaudžia rudens vėjas, švilpia už langų,
Man kratinėj ilgu, ilgu, neramu...
Skruostais nusileidžia ašara viena,
O širdis vaitoja laisvės alkana.

Pabundu iš miego, praveriu akis,
Aidi sargo žingsniai, raktai skamba vis.
Niekas net nežino, kišk tu čia kenti-
Kalinio dalužė yr sunki, sunki.

Tylios ir bežadės slenke dienos čia,
Naktys lyg sruvėna tulžimi karčis.
Ir tyli paguoda atskrenda tada,
Kai ramina širdį slėpstanti malda.

Oi, motule brangi, motina sena,
Nelindėk prie vartų - ašarų gana!
Gal prabėgs pro šalį dar dienelių daug,
O ašen sugrįšiu, tik tikėk ir lauk.

Jeigu man bus skirta taip baisi lemytis,
Sibiras, Uralas, tolimas šalis,
Takeliu sugrįšiu laistytu krauju,
Nes Tave, Tėvyne taip kartstai myliu...

Dievas neapleidžia smilgos palaužtos
Ir benamio paukščio, lėtikto audros.
Neapleis ir mūsų tėviškės brangios,
Čia Marijos žeme ir vaikai mes Jos.

KRAUJAS UŽ KRAUJĄ

Drebėkit visi bolševikai!
Jums kerštas ašteinis baisus.
Jūsų planai nepavyko,
Nušluosią nuo žemės visus.

Jau kartą tauta Jums atleido,
Tikėjo, kad protas atves.
Jūs vėl mėšlu drabstot jos veidą,
Surinkot net klumpes senas.

Sudeginot mūsų sodybas,
Išžudėte tėvus senas,
Todėl, kad sūnus pasiryžęs,
Paliko gimtuosius namus.

Lavonus išnikinę metot
Po miestų griovius ir gatves.
Jūs esat velnių išperėti,
Teturit esadisto jausmus.

Kelėjinų baisus dvokimas
Teprimena gyvus kapus.
Jūs matote tai, bet ar žinot,
Kad ten uždarysime jus.

Žinokit visi bolševikai!
Mūs keršto dar jums per mažai.
Už tai ką šioj žemėj atlikot,
Mūsų sutverėjo teismai.

ŽYGIS

Partizanai mišku siena
Ir tyliai dainuoja dainą.
Sims lietuvi, ar žinai!
Sina broliai Vanagai...

Mes tėvynę atvačiuosim,
Vėl žydės gėlės laukuose.
Kai išvysime priešus,
Vėl sugrišim į namus.

Kol tėvynę priešai smaugia,
Bolsėvėvikų žvėrys staugia,
Mūsų ginklai tol žvangės,
Kerato kraujas kol atvės.

Plieno gretas surikiuosim,
Linksmą dainą sudainuosim.
Sisim vyrai ir vaikai,
Bėgs tie dvasios ubagai.

ATSISVEIKINIMAS

Liki sveika, mergyte mano!
Ramunės žiedu laimę burk.
Man gi likimas partizano,
Šiandiena čis, o ryt kitur...

Pačiuoki savo baltą ranką,
Leiski pažvelgti į akis.
Ir valandėlė ta nors menka,
Man liks brangiausia atmintis.

Išslinksiu aš kaip koks šėšėlis,
Mane priglaus tamsi naktis...
Ak, kaip norėčiau grįžti vėlei,,
Ir grįšiu, jei tik ne mirtis.

Klajojau tėviškės laukuose,
Ją drąsiai ginsiu kovose.
Ir vieną kart gal susinosi,
Kad aš jau prie NKVD.

Žydės vėl vasaros auksinės,
Nauji gėlių žiedai subręs.
Pamirši tą, kura dėl Tėvynės
Neteko visko, net Tavęs...

Bet neliūdėk, nes tai tik žodžiai,
Jis kaip mirażas greit praeis.
Sugrįšiu vėl ir lūpos godžiai,
Vėl siubs Tavęsias vakarais.

MOTINOS KANČIA

Ar matai, kaip kenčia prispausta Tėvynė,
Ir kaip gailiai verkia motina sūnaus.
Tik tu nemetyei verkiančio karžygio,
Žustant už tėvynę, karžygio brangaus.

Ak, tie mūsų broliai, mūsų kovų draugužiai,
Sužavėjo širdį liudinčio žmogaus.
Aš nuskinsinsiu žiedą, puikų astros žiedą
Ir puošiu krūtinę mylimo sūnaus.

Sutemos apgaubė rasotus papievius,
Iš dangaus išniro dūdelis mėnuo.
Pro eglių kamienus ir žaliąsias pievas
Išlenda šešėliai su drąsa veiduod.

Eina jie per pievas, skęstančias žiedelius,
Eina jie vaduoti brangios Lietuvos.
Ne visiems bus lemta gyvti šiais takeliais,
Daugeliui teks žūti nuo priešo rankos.

Neateis, mergaitė, jis pas Tau pakluonėm,
Neramins širdelės vakaro tyloj.
Ir nebesvajosit su baltom ramunėm,
Nešnabždės jo lūpos, kad meilė netol.

Kartais prisiminsi, parymus ant rankų,
Savo jaunas dienas, praleistas drauge,
Prisiminsi draugą, krintantį nuo kulkos,
Verksi, nes jis miega šaltame kape.

KUR JIS ?..

Kur statūs krantai prie Šventosios,
Kur šlama banguoti miškai,
Žygiuoja narsūs partizanai,
Paliko ginti jų namai.

Nemuose jų niekas nekaukia,
Siaubinga ten sukas mirtis.
Motulė ir sesės išėjo,
O tėvas užmerkė akis.

Kas vakarą saulė kai leidžias,
Kaž kur ten nuaidi daina.
Jaunutė mergaitė šviesplaukė
Nuliūsta kaž ko laukdama....

Kur jis ir kodėl neaplanko?
Skausmingai suvirpa širdis...
Gal kitą jisai pamylėjo,
O gal jį sutiko mirtis.

Bet ne, jis tikrai tebėr gyvas,
Tėvynei jo plaka širdis.
Kai tėviškėj nebus vergijos,
Tada mylimasis sugrįš.

PARTIZANAI MIŠKE

Sušaliovo medžių lapai,
Sočius apdengė žiedai.
Vargo ir kančių daug matę
Miškan renkas Vanagai.

Koks gyvenimas po mišką,
Jūs nežinot visiškai.
Tik laisvi iš jo sugrižę
Pasakys jums Vanagai.

Kas nuo armijos paspruko,
Kam neb'mieli jau namai,
Ir kantrybės kas pritrūko,
Visus priglaudė miškai.

Medžiai šlama, paukščiai šiuolba,
Skamba juokas ir ginklai.
Bėga dienos nepraeilę,
Juoku keičiasi vargai.

Ir kai laisvi mes sugrišim,
Praeitis liks kaip sapnai.
Mišką gerbsim ir lankysim,
Liks dėkingi jiems vaikai.

GULĒJO LIETUVIS

Gulējo lietuvis ant gatvės,
Jo kraujas žibėjo purve.
Saulutė veide jo spindėjo,
Jo verkė motulė sena.

Lietutis jam veidą mazgojo,
Vėjelis jį glostė šilku.
Nakties tamsuma jo raudėjo,
Mergela, nslauk, jo jau tu...

Varpai jam negaudžia, negroja,
Nelydi jo nieks į kapus.
Varnai jo akis iškapojo,
Močiute, tai tavo sūnusi!

Ir kai suskalbės Laisvės šūviai,
Lietuvius į pergėlę šauks.
Nepakils tik nuo gatvės lietuvis,
Į pagalbą jo neprikels.

KUR UPELIAI TEKA

Kur upeliai teka ir tamsi giružė,
Auga ten eglaitės, alksniai ir beržai.
Šimet rudensli, vidury naktužės
Ten apsigyveno Laisvės Gynėjai.

Bet neilgai teko jiems tenai gyventi,
Neilgai skambėjo jų dainų aidai.
Iš draugų savųjų rados išdavikas,
Atvedė plėšikų gaujas į tenai.

Ankstąjį ryteli, vos saulutei tekant,
Broliai šnekučiavos po žygio nakties.
Bet štai netikėtai priešas juos užpuolė
Ir žuvo broleliai pavergtos šalies.

Kai gegužės rytą nuo šalnų pakąsti
Krinta žiedeliai žolytės jaunos,
Taip vidury girios pervertom krūtinėm
Krito mūs broleliai ant žemės šaltos.

Nežinos tėvelis, kur žuvo sūnelis,
Į šaltą kapeli nieks jo nelaidos.
Tik miško paukšteliai ir žvėrys piktieji
Nekaltus jų kaulus po krumus nešios.

Nesulauks močiutė grįžtančio sūnelio,
Pražiūrės langeli, rankas nurymas,
Bet negriž sūnelis vidury naktužės,
Negriž aplankyti motinos senos.

VERGIJA

Nedaug kuo skirias viens nuo kito:
Rusų kareivis ir šuva.
Jų planas buvo numatytas
Sutrypt, sunaikint Lietuva.

Upeliuose vanduo patvino-
Tai gal nuo ašarų gailių.
O tu, tėvyne mano, eini
Vargingu, kruvinu keliu.

Kiekvienas medis prakalbėjęs
Vistiek kančių nesuskaičiuos.
Kiek daug kalėjimuose pražilę
Ir kiek jaunų guli kapuos.

Močiutė verkia vėl sūnelio
Miške nugirdusi šūvius.
Ir kiek jauniems beliko kelio?
Vis šūdo brolius lietuvius...

Kai išblaškyti paukščiai skrenda,
Sugrižta vėl savuos lizduos.
Lietuviai vietos neb'suranda,
Plačiuos laukuos, žaliuos miškuos.

Sensai jau vienas brolis krito,
Jis buvo mylimas būry.
Dabar lavonas paguldytas
Miestelio aikštės vidury...

Ant jo kepurės Vyčio kryžius,
Ranka iškelta virš galvos.
Juk jįsai buvo pasiryžęs
Kovot ir žūt dėl Lietuvos.

Plačiai pravertos melsvos akys,
Jo žalsvi rūbai kruvini.
O, motin, kas gi tau pasakė,
Ir kam dar vardą jo mini.

Patvino vėl vanduo upeliais,
Ant pievų žydi daug gėlių.
O ten ganykloj ant kapelio,
Mergaitė atnešė gėlių.

Vis žydi gėlės ir nevysta,
Ir vis nebaigia nužydėt.
Tik vysta grožis ir jaunystė -
Sunku vergauti ir kentėt.

ŽUVUSIOJO SKUNDAS

Pasaulis mus leido tik tam, kad mes žūtum,
Kad liktum bežodžiais jaunystės sapne.
Kad džiugsmo ir laimėsnejaustų širdužė,
Vis slėgtų per amžius žemelė šalta.

Mesėjom į kovą palikę seselę,
Palikę gimtuosius tėvų namelius.
Ir rūtų darželyje verkiant mergelę,
Kai tyliai paklausė: "Ar grįšite jus".

Nelaukite mūsų širdies numylėtos,
Mūs kūnai jau ilsis žemelėj juodoj.
Tik sėkite rūtas, auginkite mėtas,
Teskamba jus dainos Tėvynėj laisvoj.

Neverkit jus mūsų, neverkite kario,
Kurs žuvo už laisvą nelygioj kovoj.
Tik sėkit gėlelių ant išdygusio kapo,
Lai jos mums žaliuoja laisvoj Lietuvoj.

IŠDAVIKAMS

Jūs bīaurios išmatos šukšlynų,
Lietavio varde neverti.
Už savo žvėriškes žudynes
Per amžius būkit prakeikti.

Mums už sukurtą rojų naują,
Už sesių, motinų kančias
Ir už pralietą brolių kraują
Būrengsim jums išleistuves...

Neilgos dienos Kramliaus poną
Ir jų likimas bus beisus.
Parišę skarmelus raudonus,
Iš čia išsluosime visus.

- o -

NEDEJUOKITE MANŲS

Nedejuokit jus mūsų sesutės,
Negrūdinkite liūdno manęs,
Jums gresia kalėjimai tamsūs,
Mums budelio ranka žiauri.

Jei aš žysiu begindams Tėvynę,
Bekovodams dėl Laisvės brangios,
Jūs, sesutės, nerasit kepelio,
Motinėlé manęs neraudos.

Aš gulėsiu ant gatvės apleistas,
Gal ne vienas precivis pajuoks,
Tik pavasario rytui išaušus,
Vyturėlis linksmi man giedos.

- o -

NAKTIES ŽYGIAI

Ateis tamsi naktužėlė,
Musų brangi motinėle.
Žygin iškeliausim,
Bolševikus pliausim.

Jei milicininką sutiksim,
Gyvą jį jau nepaliksim.
Kas žmones kanšina, t
Laimės tenežino.

Gal užsukaim į širšyną,
Istribitelių būstinę,
Kurioj išdavikai
Valgo duoną dykai.

Už jų kruviną plėšimą
Ir už gaudymą jaunimo,
Miškan išlydėsime,
Švinu užmokėsime.

Rusais mus tenebaugina,
Jie tik žemę mūs gadina.
Juk ir per ablavą
Musų nepagavo.

Už išmindymą gimtinės
Ir kenkinimą tėvynės,
Mes šventai karliausim,
Iki Laisvę gausim.

ATGIMTANČIAI LIETUVAI

Krauju pajuodęs tavo veidas, Lietuva,
Der nusipraus švariam šaltinio vandeny.
Numetus purviną apsiaustą vėl busi Laisva,
Laisva lyg sekales į šviesią ateiti skrendi.

Šiandiena visi miškai, laukai ir kloniai
Tave sutikti pasipuošė tikroju žaizmu,
Nes kaip motina visus glaudė maloniai.
Savo meile duodi vis naujų jėgų.

O Lietuva! Pažvelgk koks Tavo raukšlėtas veidas,
Ir akys liūdno, susimąščiusios, lyg ne tos.
Kodėl? Juk metai po Tavo bedugnėn nusileido,
Nejaugi tie metai pakeitė ant visados.

Neliudėt, greitai Tu vėl busi laisva pasauly,
Laisva, pražydusi lyg rožė dilgelių darže.
Nukelti dėl Tavo mes galime ir saulę
Ir savo ratkomis atnešti ją į čia.

Rytoj tu busi vėl laisva, Lietuva!
O metų raukšlės dings nuo Tavo veido greit.
Nauji pavasariai pražys širdyje ir pašlaitėms,
O mes, broliai, prisiminimą juodą bėgsime apart.

DĒL TAVĒS, TĒVYNE

Dēl Tavęs, o Tēvyne, šandien aš kovoju,
Dēl Tavęs, dēl Tavųjų vaikų...
Dēl Tavęs ir gyvybę statau į pavojų,
Dēl Tavęs, o brangioji Lietuva!

Visados, net sapne apie laisvę sapnuoju,
Apie laisvę gimtųjų laukų.
Visada, ar verkiu, ar juokiuos, ar dainuoju
Nepamirstu Tavųjų vargų.

O tada, kai tauta bus laisva nuo pavojų,
Kai nebus nei kovų, nei vargų.
Ne, tada atsiras daug balsingų "herojų",
Kurie sieks pinigų ir dvarų.

Bet vistiek nei kovų, nei vargų aš neboju,
Nes Tave, o Tēvyne, myliu.
Ir tegul parazitai tuos jausmus beaukoja,
Men vistiek, aš kenčiau ir tyliu...

PALYDINT...

Aš verkiau perymas prie ratų darželio,
Tu paspaudęs ranką tyliai nuėjai.
Ašarom sidabro verkė rutos žalios,
Verkė akanose skęsdamas ruduo.

Kas paklaus kam verkiu, ašaros kam rieda,
Kas man rūtas ravint padėk Diev sakys.
Kas akyse mano atras lino žiedą,
Kas, o kas, o kas gi širdį nuramins.

Lengvai šeivos lakstė staklės' ažuolinės',
Plonos gijos draikės taip dailiai, dailiai.
Audekle išausiu - Lietuva Tėvynė -
Tu didvyrių žemė, mes tavo vaikai.

Ir kada žemėlė bus nuo kraujo soti,
Tu tada sugrįši su bėru žirgu.
Tau vandens paduosiu moliniam asoty,
Duosiu nusišluostyt rankšluoščiu dailiu.

MOTINAI

Vargsti Tu, močiute,
Baisu Lietuvoje.
Priešai, kaip pasiūtę,
Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
Daug skriaudų Tau darė.
Rūbu kasdieniniu
Iš nemų išvarė.

Vargas Tavo veide
Raukšles išvagojo.
Skambant šuvių aidui,
Akys Tau rasoja.

Nelindėk, močiute,
Nors Tau širdį gelia.
Nelindėk, jei žėsiu,
Skindams laisvėn kelią.

Tai suka Tėvynei,
Kurį Tu sukoji.
Žodžiai paskutiniai -
Jai ir Tau, brangioji.

PARTIZANAI

Ei, gyvenimas partizanų,
Linksmas, gyvas ir gražus.
Kaip ramu yra skrajoti
Po laukus ir po miškus.

Trūksta rąbų, trūksta duonos,
Bet tai niekis - žmonės duos.
Partizanai iš krūmelių
Laisvės dainą uždainuos.

Žusta vienas, žusta antras,
Žusta mūs šimtą šimtai.
Partizanai neatboja,
Nėš yr kilnus jų tikslai.

Tad suspauskim ginklą, broliai,
Priešui kerštinga mirtis.
Partizanai savo žodį -
Ką pasakė - įvykdys.

Greit išauš pavasarielis,
Arši kova bus baigta.
Sužydės trispalvės gėlės,
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Kelsis Lietuva Laisva.

LAIŠVĖS KAINA

Dėl ko tu, Tėvyne, taip liūdna?
Juk greitai tapsi laisva.
Dėl ko gi sustingo šypsena,
Kur dingo Tavo daina?

Skaudu man, nes ties tauta
Pakibo siaubo ranka.
Kaž kraujo aukomis ir kančia
Aptemo laisvėsx aušra.

Nors laisvės diena ir nestoli,
Bet kam gi ji taip brangi.
Kam slegia tokia sunki dalis
Narsuolius ir jų šeimas.

Nurimki Tėvyne, Tu mano
Ir priešo Tu nebijok.
Gins Tave narsūs partizanai,
Grius priešo pikti planai.

Gal žūsim, bet gi už tai
Kris priešo šunų kaina.
Juk laisvė teša bus tikra,
Kai kraują išpirksim ją.

MOTINAI

Mamyte, neverki! Nepadės juk rauda,
Bet laimink pradėtąjį žygi.
Pakils iš vergijos narsioji tauta.
Juk Laisvės žiedai jau pražydę.

Šimtai nors jau kritę neraijų sūnų,
Mes likę už juos atkovosim!
Mes laisvę parnešim ant savo pečių -
Plėšikams čia vietos neduosim.

Čia didvyrių žemė, ne driskių šalis.
Už ją mes ir mirti nebijosim.
Dienė po dienos tikrai Laisvė sugrįš,
Su pergale karžygiams josim.

Tad laimink, mamyte, karžygius tautos.
Už Laisvę jie mirti išėjo.
Jų žygiams didžiulioji tauta visados,
Juos laimins ranka sutvėrėjo.

AŠ PRISIKELSIU

Aš klausiu tėviškės mielos:

-Ar prisikelsi dar tu?

Ir iš tamsios nakties tylos

Ji man prabyla balsu.

-Jau aušta rytmečio aušra,

Su pirmu spinduliu keliuos...

Vergijos pančių man gana,

Kisiu surast naujos dalios.

Muplaus išlietąjį kraują,

Sužvilgė raso sidabrinė,

Išvydus Lietuvą naują,

Alsuos džiaugsmu kratinė.

Su pirmu spinduliu raso

Debesėliu melsviausiu

Tėvynės žemė man kartos,

-Greitai aš prisikelsiu.-

TAU, TĒVYNE.

Kas sudainuos Tau, Tēvyne, Laisvės dainā?
Kas sutirpāys vergijos panēšus plienā?
Raudonas maras visā sakindāmas eina,
Nē kraujā pasruvo lietuviškā arimā velēna.

Daug Tavo geriausiā sūnū Laisvę saugo,
Daug kalājimuose bado šmēkla pagrobē...
Daug antkapiū iygiāos laukuos iēsaugo -
Daug ašarū sugērē lietuviška drēbē.

Daug žiedū be laiko, be laiko nužydējo,
Nuo motinos ašarū ištvinā upēs, jūrā...
Daug karžygiū kryžkeliuos rankas sudējo,
I auštanti Laisvės Mytejū bežiarint.

Galvas motinū dengia vien gedulo skaros -
Su ašarā skaumas maišos prie kapo:
Ar muša vėl tēvā, ar sūnū vėl varos -
Maldā i Aukščiausī joms ašaros tapo.

Už Tave, Tēvyne, daug širdžiū meldžias,
Tau pinam Laisvės vainikā varguose...
Nupinsia Tau jī per klajones klaikiāšias
Ir šimet Tave vainikuosia.

Prišiekiam mes graži Marijos žemē prieš altoriū
Neišmėinsia tēvū laukū mes bočių apdainuotū.
Tegu degina, žudo, kankina kiek nori,
Vistiek jau greit surengsiam Laisvės puotū.

Tad oškit jūs, lietuviškū gojū berželiai,
Vergijos raba plėšikit vėjai padangėj...
Nusijuoki žemē, džiaugsmo saulē kelias,
Mes, arimū sūnūs, laisvės keliā Tau rengiam...

TĖVYNEI

Lai prisikelis Tau Laisvė, Tėvyne,
Su pavasario žibuokle meišva.
Kad broliai galėtų ištarti:
- Lietuva, esi Tu laisva.!

Kad vėl plevėsuotų trispalvė
Vilniaus sostinės pily,
Kad kiekvienas lietuvis pajustų
Neapsakomą džiaugsmą širdy.

Bet deja, Tu tyli, mūs Tėvyne,
Po retežiais žiauriųjų priešų.
Bet ateis ta brangioji gadynė,
Kada būsim vėl visi laisvi.

Vėl žydės mūs sesučių darželiuos
Rausvos rožės ir rutos žaliuos.
Jos tik Tau, o brangioji Tėvyne,
Tik Tave jos žiedeliais papuos.

Jos papuos mūsų Baltijos kraštą,
Vilniaus klonius dabins jos žiedais.
Įsxtikxkauxekbrangiotejtkiaryne,
Kad tik Tau, o brangi mūs Tėvyne,
Vėl žaliuotum, žydėtum Laisva.

LIEPUVAI

Nesués, nesugrauz Tavo dalios
Raudonieji rytų kirminai,
Su melsvais ežerais ir upeliiais
Tu mums būsi graži amžinai.

Saltos rasos negels Tavo kojų,
Žiburėliai akių neišblės,
Tavo meilę ir laisvą nešiojam
Kaip švenčiausią liepsnelę širdies.

Neužplaks priešų žvilganiai laukiniai
Tavo platančios laisvės ugniesi
Ant dangaus ilgėsingos mėlynės
Visos skaidrios žvaigždutės spindės.

Tegu railės ir trankos griaustiniai,
Tegu maišos dangus su žeme-
Mes išnešim ant rankų, Tėvyne,
Kaip gintaro lašelį Tave.

Nesués, nesugraus Tavo dalios
Raudonieji rytų kirminai,
Su melsvais ežerais ir upeliiais
Tu mums būsi graži amžinai.

KUR DANČUS UGNIM LIEPSNOJA

Kur dangus ugnim liepsnoja,
Per miškų gelmes,
Narsia širdžia,
Tvirta koja
Zengiamė tai mes.

Namai išdraskyti,
Nėr sesės, mamytės.
Ir mergelė lelijelė,
Kaip palinkus laukų gėlė
Verkia laukdama.

Lauk mergele, lauk mamyte,
Laisvė vėl sugrįš.
Bolševikai
Bus išvyti.
Laisva bus šalis.

Sumirgės trispalvės,
Aidės šūvių salvės,
Nešim laisvą mes Tėvynei,
Nes visi už ją - težino-
Pasiryžę mirt. -

MOTINOS AŠAROS

Ne rąsos lašelis ritosi nuo smilgos,
Ne akmuo derėjo tukstančiais spalvų,
Motinėšės veidą ašaros nuvilgė,
Kai sūnus kelisvo,ėjo iš namų.

Buvo drėgnas, drėgnas motinėšės veidas,
Ant raukšlėto veido skausmo buvo daug.
Vieną tą turėjo ir pavojun leido,
O širdis lyg sakė, kad nebesugrįš.

Nors ranka drebėjo, laimindama sūnų,
Ir širdis žadėjo plyšti iš skausmų.
Jei Tėvynė šaukia, taip tegu ir būna,
Leidžiu jam keliauti, eiti iš namų

Sūnus jautė suką motinos brangiosios,
Ir suprato vertę ašarų, kančių,
Todėl jisai drąsiai dėl Tėvynės stojo,
Nor galva riedėjo nuo jaunų pečių.

Kaukė ir aidėjo skeveldros granatų,
Mūsų žemėj skraidė švinas ir ugnis.
Mūsų kraštą spaudė žiaurios priešė rankos,
Kai kovot išėjo brolis iš namų.

Buvo karšta diena, bėgo kraujo upė,
Pergalė jau aušo ryto skaistumu.
O jis jaunas miško vidury suklypo
Už Tėvynės Laisvą, gintuosius laukus.

MOTINOS SKAUSMAS

Nerimstantis smuikas vėl verks sutemoje
Ir liesis padangėjį psukštelių daina,
Bet Tu nežinofai ir tu nežinosi,
Ko verkia motulė prie vartų sena.

Vienužėjį lušnelėjį trys sūnūs išaugo,
Trys sūnūs išaugo tvirtais ažuolais.
Jų verkia močiutė, jų liūsta po langu,
Bet jie neateis nei anksti, nei vėlai.

Vargais išvagotas jos veidas našvinta,
Nes be sūnelių jai laimės nebus...
Viens žuvo kelėjime, kits prie širvintų,
O trečias saulėtam, gražiam paupy.

Vėl sukas ratelis vienužėjį lušnelėjį,
Kas vakaras plaukia tylūs žodžiai maldos.
Ir liūsta močiutė prie kiemo vartelių,
Trys sūnūs negriš, nesugriš niekadus...

LAISVĖ BUS...

Pavasaris kloniais jau supas,
 Vėjelis gaivina laukus.
 Į Laisvę išsiveržs upės
 Ir Tėviškė laisva greit bus...

Pakilsi, manoji tėvyne,
 Iš priespaudės, vargo, kančios...
 Ranka partizano dar gina
 Ir garbę ir laisvę tautos...

Už Laisvę kas mūšy pasviro,
 Tų vardus per amžius kartos.
 Ant kapo supilto didvyriui
 Baltoji lelija žydės.

Lietuvi, kovoje bak tvirtas,
 Kaip ažuolas girioj plačioj.
 Duok Dieve, Velykas ketvirtas
 Jau švęsti Laisvoj Lietuvoj!

VILTIS

Giris šlams, vėjas užia,
Verkia rudenio naktis.
Ką naktis tamsioji slepia,
Tik ji viena pasakys.

Iš krūtinių veržias tonai,
Lyg rudens liūdna dainė.
T erdves su tonais kyla
Laisvės trokštanti daina.

klėšo skausmas jauną širdį
Tamsus kapas ir mirtis.
Dar vienas jauna gyvybė
Vėl nusviro į smiltis.

Partizanai rusčiai žvelgia,
Grumie priešaika rūsti.
Tartum griausmas kyla šauksmas:
- Išdavikams tik mirtis!

Judo grašlais pirkę "laisvę",
Dreba dėl savo dalios.
O praliejęs brolių kraują,
Nabegriši atgalios.

Nebe vienas kyla kapas,
Kraujas grįs Laisvės kelius.
Iš kančių pakilus Laisvė
Šviesiam rytmetį pabus.

Kils iš kapo partizanų
Laisvės angelas skaistus,
Ir kapus diėvyrių laimins,
Kraują kaistytus vakus.

NUO NEVĖŽIO LIG ŠVENTOSIOS.

Nuo Nevėžio lig Šventosios
Nusidės gojai šilai,
Kai dėl šalies mylimosios
Pakils vyrai milžinai.

Truks vergijos kieti pandiai,
Vysim lauk bolševikus.
Pracityje vargas, kančios
Kaip sapne klaikiam paliks.

Simonių giria didžieji,
Platus Troškunų miškai,
Siaurės vėjus išbujoję
Jau oš laisve amžinai.

Be naraieji partizanai
Žengs mūs protėvių keliais.
Per plačiuosius oceanus
Jų žygių aidai nueis...

Nuo Nevėžio lig Šventosios
Nusidės: -Vergaut- ganai
Kai dėl šalies mylimosios
Nusidės Laisvės kova.

Muskaidrės mergelių akys,
Mamos ašaros nudžius.
Vėl gyvenimas kaip plaštakė
Laisvėj sumirgės gražus...

DEVYNI

Šventoji augino didvyrius,
Jų laukė šalis pavergta.
Ilgėjosi kloniai ir girios,
Kaip ilgis močiutė sena.

Iš Azijos priešas atėjo,
Išmindė mūs pievas žalias.
Šventosios pakrantėms aidėjo,
Kad Laisvė jau mums atimta.

Ir štai sudundėjo eglynas,
Kai švito sekmedienio rytas.
Devyni už brangią Tėvynę,
Devyni už Laisvę nuvyto.

Pravirko gailiai motinėlé,
Pravirko ir eglė sena.
Spygliuotom šakom už jų vėlę
Ji meldėsi, kai švito aušra.

Po priespaudos kelsis Tėvynė,
Po metų sunkių, neramių.
Atkeršysim mes už devynis,
Nemindžios jie pievų žalių...

KAM UŽMIRŠAI...

Krauju pasruvo mūsų žemė,
Beržynus papuošė kapai.
Kam užmiršai tu ji, mergelė,
Kodėl jo kapo nelankai.

Tave mylėjo ir Tėvyną.
Ir tu mylėjai ji karštai.
Tu jam rūtų vainiką pynei,
Jo rausvas lūpas bučiavai.

Bet štai, kiek laiko tepraėjo.
O ne, ne metai keleri.
Kitą bernelį pamylėjai,
Jam savo širdį jau skiri.

Todėl dabar, paukšteliams čiulbant,
Žalią beržyną aplankyk.
Papuošk jo kapą konkorežiais
Ir uogienojais apkaisyk.

DĀL LAISVĒS

Užaugai tu, tapai kaip plienas tvirtas,
Lieknas kaip liepa, kietas kaip uola.
Ir supratai, kad yr tau paskirta
Gint savo kraštą karėygio draša.

Kovojai tu, nes laisvės tenorėjai,
Nes tu matei kaip vargsta žmonija.
Kad atėjūhai balsiai sužvėrējā,
Trokšta tik, kad žūtā mūs tauta.

Tu išėjai į partizanų keliā,
I jį žengei su džiaugsmu ir daina.
Tu palikai močiutę ir mergelę,
Bakei neverk, lydėk su šypsena...

Bet tu žuvai, aplaistei krauju žemā,
Kovos draugams sudiev dar pasakei.
Visas jėgas tu pasukojai Laisvei,
Bet laisvo krašto tu jau nebatei.

Liūdi tavęs močiutė ir mergelė,
Niūrus paliko be tavęs draugai,
Kuris už tai, kad priešas skriaudžia šalį,
Frisiekė tau kovoti amžinai.

SUDIEV...

Seulutė į vakarus ruošė,
Ilgėjosi girios ir pievos.
Veidelį man ašaros puošė,
Sakiau aš gimtinei sudievu.

Aš jaunas vaikinas praėjau
Pro savo gimtuosius namus
Ir liūdną dainelę dainavau:
-Nameliai, palieku aš jus!

Sudiev samanoti nameliai,
Sudiev ir žalieji laukai.
Sudiev ir senieji tėveliai,
Palieku jus vargti čionai.

Ir mūsų žemelę priplūdo
Visokių čekistų žiaurių.
Savieji mūs išgamos siūlo,
Tėvynę parduoti dėl jų.

Į kovą prieš juos mes išeinam,
O laimę paliekam čionai.
Ar laisvėj, ar varge būdami
Tėvynę mylėsime karštai...

MOTINOS AUKA

Didelės sąaros vilgė jos skruostas,
Motina verkė, motulė sena.
Sūnų vienturti išleido į kovą,
Baltai pražydo senosios galva.

Sūnus pabučiavo į skruostą motulės
Ir tarė: - Neverki, neteks laukti ilgai,
Mes grįšim giatinėn, mes grįšim nežuvę.
Užtrauksim tau pergalės dainą šionai.

Neverki mamyte, manęs neliūdėki,
Dėl laisvės kovot aš einu.
Sužys mūs tėvynėj trispalvės vėl gėlės,
Mes Laisvę atpirksim krauju.

Nereiks mums vergauti tėvynės plėšikams,
Gyvensime vėl mes laisvi.
Laisvoje tėvynėj žyrens vyturėlis,
Sesutės dainuos vėl linksmi.

Sesučių darželiuos žydės vėl gėlytės,
Skarotosios rėtos žaliuos vėl linksmi.
Puoš laisvają, brangią mūsų tėvynę
Skardieji lakštučių balsai.

Motulės širdy gimė meilė tėvynės,
Išleido sūnelį artoją.
Ir jautė širdies jį plėkimą neramų,
Gal žus jis mušyje, gal grįš po pavojų?..

PARTIZANO ILGESYS

Pavasaris atėjo ir jo gražios dienos,
Laisvas partizenas miškuose gyvena.
Vergo iškenkintaa, Laisvės pasiilgęs
Veidu ilgesingu balta žiedą skina.

Ak, tas gimtas sodžius, žydinčiais darželiais
Sužavėjo širdį, širdį tarp gėlių.
Tik siela nerissta vakarinei spindint,
Prisiminus laimę meilės vakarų...

Oi, neverk mergelė, nelidėk prie vartų,
Aš nebeateisiu liepų takeliu...
Jau nebekalbėsiu tau meilių žodelių
Ir nebesakysiu, kad tave myliu.

Jau gana tos meilės, jau gana tų žodžių,
Gal kada dar leisimė mūsų neaplenks.
O dabar už Laisvę ir už gimtą sodžių
Mano tvirtos rankos priešui mirtį rans.

ŠALIN I

Šalin iš kelio priešė voras,
Drebėkit išgamos tautos!
Išeinam mes vėl savanoriais
Nušluoti melo ir klastos.

Gana skriaudų, nelainės pančių,
Tamsaus kalėjimo gana!
Išeinam vėl Tėvynei kenčiant,
Dėl Laisvės mirti su daina.

Už brolių kraują, sesių gėdą,
Už močių ašaras, skausmus,
Furioj vagoj išmintas pėdas
Ir už sudegintus namus.

Tvirtai suspaudžiam ginklą rankoj,
Prieš bolševikus - tik kova!
Vėl partizanai žygin renkas,
Kad prisikeltų Lietuva.

BROLIUI TRUŠTINIUI

Pavasaris jau atkeliauja,
Pasipuošęs žibuokle melsva.
Atneš jis gintinai vėl džiaugsmą,
Bet tau jo neatneš niekada.

Papuoš jis gintiną žiedeliais,
Melsvaisiais žibuoklių žiedais.
Tau sąaros skruostus tik vilgys,
O ilgais veržėis laukan.

Ilgėsies tu gintojo sodžiaus
Ir kloniuos purienų galvų.
Beržyne lakštutės suokimo,
Ilgėsies tėvynės laukų.

Sodely sąžys baltos vyėnios,
Daržely jurginai rausvi.
Broluži, tu jų nematysi,
Likimo atskirtas esi!

Tau žydi ten sniegas baltutis,
Vėjelis tau glosto šurpus,
Sieloj tu ilgiesi gintinės
Ir trokšti sugrižti pas mus.

Tu trokšti sugrižti gintinon,
Pabraidžiot po pievas žalias,
Panardyti pievų žieduose,
Kaip paukštis po oro erdves.

./.

./.

Deja, tau likimas neleidžia,
Toli tu esi nuo savų.
Nebraidžiosi pievom gintinės,
Neskinsi su dalgia gėlių.

Nesktiesi pas mus su pavasariu,
Neskinsi žibuoklių melsvų,
Nevaikščiosi pievų takeliais,
Nesteisi, nesteisi jau tu...

- o -

JŪS PIRMIEJI ŽIEDAI

Laukų pakluonėm, žaliom pašlaitėm
Lyg gražiausių rūmų karalaitė,
Žibučių žiedus ašerom laistė,
Skindama nuliūdus listuaitė.

Skina nekaltus žiedus
Ir eis kaimelin už beržyno.
Papuoš brolių savųjų kapus
Ir kryžius, kurie prie jų rymo.

Jūs žuvot jaunystėj gražioj,
Palikot beržus, šlamančius klevus,
Jūs ilsitės žemėj šventoj,
Pirmieji žiedai tepuošia jūs kapus.

- o -

IR ŽIEŠAI LIUDI...

Ko svyrat taip liūdnei
Žibučią žiedeliai melsvi?
Pavirkstat taip dažnai,-
Pavasaris nemielas argi...

To verkiam ir liūdim,
Nejaučiam pavasario dvelkimo,
Skriaudžia darganos, liūtys,
Be leisvės lapeliai parymo.

Sunkiai suspaudė krūtinę,
Tartum grįžę žiemos ledai.
Naikina priešai tėvynę,
Skambėjo nustojo aidai...

Visad vienokia kančia,
Ar vakarą, rytą rasotą.
Širdis verkia paslėpta,
Matydama žemę miglotą.

SUGRĮŽK SŪNELI...

Kada sodai svyro rausvom kekém vyšnių
Ir pievos skendėjo kvepiančiuos žieduos,
Tada tu kalėjime sėdėjai nuliūdęs
Ir ilgėjais laisvės tėviškės laukuos.

Tėviškės takeliai gélém nubarstyti,
Kvepia žalias šienas pievoj, pradalgiaus...
Kalėjimo mūrai kančiomis dabinti,
-Ach, tu mano laisve, kaip tavęs ilgiuos!

Ne, dar neužtenka tau šitos "laimužės".
Nėvežs tave ten toli, už kalnų,
Palikai močiutę ir gintinį sodžių,
Palikai pirkelę Lietuvos laukų.

Vėl ilgies tu laisvės mylimas sūneli,
Gimto savo sodžiaus tarp žalių klevų,
Tavo rausvos lūpos ilgesiu pabalo,
Ir kasdien kartoji: -O, Laisve, kur tu?..
Ar sugrįši vėl tu į savo gintinę,
Ar su dalgia skinsi gėleles lankoj,
Ar skinsi vėl vyšnias tėviškės sodyboj,
Ir dainuosi dainas vakaro tyloj...

Grįžk, sugrįžk sūneli, žalion tėviškėlėn,
Nuramink motulę verkiančią tyliai.
Paguoski tėvelį skausmo iškankintą,
Sugrąžinki laimę, laukiančią seniai...

DĒL LAISVĒS

Myli lietuvīs mēlynā laisvę,
Myli gimtīnēs plačiuosius laukus.
Myli Lietuvā, Tēvynę brangiā,
Myli žaliuosius laukus.

Dēl Laisvės jis stojis kovot uā Tēvynę,
Dēl Laisvės nebijo numirt.
Dēl Laisvės jo širdis tik plaka krūtīnēj,
Nebijo krauju jos atpirkt.

Sprogsta granatos, kulkosvaidžiai trats,
Kovoja Tēvynēs vaikai,
Su priēšis žiauriais, iēdevikais Tēvynēs,
Kad būtų laisvi laukai.

Dēl Laisvės, dēl Laisvės nebijo jis mirti,
Nebijo jis priēšų žiaurių.
Ir žengdams i prieki jis šaukia galingai:
-Dēl Tēvynēs kovot aš einu.

Myli lietuvīs mēlynā laisvę,
Nevergaus niekados jis kitiems,
Jis kovos su tironu, naikins priespaudā, baim
Kad vėl laisvę sugrižtų visiems.

MOTULĖ...

Pavasaris gražus ir žydintis atėjo
Ir Tavo dienai paspuošė mus tėvišką žiedais.
Medumi ir laisvę dvelkia jaunas vėjas -
Su juo ir mano sveikinimas Tau šiandien ateis

Mongolų durtuvai mūs laisvę surekino,
Sodybas mūs išdraskė, sesių rūtų darželius.
Dėl to mane išleidai tujei gint Tėvynės,
O sau benamės kelią skyrei, kančią ir vargus.

Ir tai ne skundo Tu kenti, motule,
Nors sielvastas širdy, o sieloj mintis vis /nerami,
Kad sužinosi vieną kart - sūnelis Tavo guli
Miestelio aikštėje, o prie lavono mongolai /džiūgauja girti.

Bet nesisielok taip, Motule. Šios dienos paskut /nės,
Išlaužins ir laisvę mes tamsums kalėjimo duris
Ir grįšim su daina namo, trispalvėm ant kruti- /nių,
Ir mūs gyvenimas naujais, gražiais žiedais /pražys.

GEORŽĖS MARIJAI

Tau pirmą žibuoklą iš tėviškės klonių
Nesū ir aukojų es Tau, tikrai Tau.
Tavoje akyse ir Tavo malonėj
Aš laisvę ir laimę matau.

Aš liūdnas, apleistas žmonių ir pasaulio,
Pasaulio klaidioj neteisybėj brendu.
Švelniu Tave, gyvenimo Saulę
Ir - kelią ir viltį randu.

Ar priešė užpultas, ar sužeistas krintu,
Jaučia Tavo meilę ir ranką arti.
Ir garbinu vardą Tavo šviesųjį, šventą,
Tik A v e M a r i a kartoju širdy.

Tau pirmąją gėlę pavasario aukoju,
Ir savąją buiti priskiriu Tau.
Skiriu Tau šią dieną, skiriu ir rytojų,
Nes ateitį gavo Tavy temstau.

/L/

LIŪDŠYS

Tyliai gęsta iraudusi saulė,
Aš per gimtąjį sodžių einu,
Gal būt, viską pamiršiu pasauly,
Tik Tavęs sė pamiršt negaliu.

Liūdna grįžus į gimtąjį sodžių,
Matęs krūvos tiktai peleny.
Liūdnas laikas širdies mums neguodžia,
Daugel ašerų krinta gailių.

Susimąstęs ir senas klevelis,
Matęs daugel liūdnų valandų.
Matė važant į Sibirą žmones,
Matė sodžių jis pilną gaisrų.

Šventoji tiktai teke idukus,
Glosto galvas pilkų skraenių.
Matė daugel kovų ji už laivą
Ir ne kartą paplodo krauju.

MES IŠJOJAM

Ko jus rūstaunat vėtros pašėlę,
Ir kam laužot viršūnes klevų?
Jau balnoja broleliai žirgalius
Ir išjoja gint žemės savos.

Jau gana ašarėlių prilaistei,
Lik močiute! Aš josiu ramus.
Už tą didelį ilgėsį laisvei,
Už gyvenimą, ateitį mūsų...

Neparnešiu aksomo, nei aukso,
Mūs šalis ir be perlių brangi.
Jei manęs, mylima, nesulauksi,
Neryšok ilgėsy, nei lange.

Mes sugrišim pro vieškelio dulkes,
Aknenėliai po kojų žerės.
Su dainom margužėlės, su tulpėm,
Pasitiks į akis pažiūrės...

Jei manęs Tavo akys nerastų,
Praretėjęs bus mūs burys.
Ašarėlę nubrauki nuo skruostų,
Už Tėvynę žuvau kaip karys.

PER MIŠKĄ

Per mišką dainuodamas pralekia vėjas,
Paliesdamas eglių viršūnes sparnu.
Giris ima gausti, tai vėtra artėja,
Už valandos siaus šis visu smarkumu.

O tarp dainos vėjo ir miško ošimo
Girdėt lyg rauda ar lyg verksmas žmogaus.
Sesutė ten verkia liūdina, nusiminus
Ant aukšto kapelio brolelio brangaus.

Šer vakar jis buvo tarp ginklo brolių
Gyvybės ir meilės pilna širdimi.
Šiandien slegia kūną jau jo šaltas molis,
Šiandiena užgęso jaunimai jo karsti.

Išnešą lavoną nekčia iš kautynių,
Palaidojo broliai žaliajam miške.
Sesutė šią liūdnąją gavusi žinią
Pas kspą brolelio atbėgo nekčia.

Ir verksmas mergaitės girdėtis pro vėją,
Ir eglių raudoj gili justi kančia.
O miškas vis gaudžia, tai vėtra artėja,
Netrukus visu smarkumu siaus ji čia.

PAVASARĮ PAUKŠČIAI...

Pavasari! paukščiai i tėvišką grįžta,
O mes ar sugrišim kada?
Pracis mūsų dienos, gražioji jaunystė,
Birdyje palika vien tik skausmai.

Ten už groty plieninių gyvenimas eina,
Tik jis nebe tas, nebe tas...
Visa Lietuva stsidūrė kalėjime,
Vai kas ją i Laisvą išves.

I Laisvą saulėtą, ateiti sviessią...
Kada ji daugiau nevergeus?...
Kas pagelbos ranką išties jai,
Pažadins iš miego gilaus.

Dievuli, brangiausias! Už ką tiek kančios
Argi drausta Tėvyną mylėt.
Nejaugi laimingos, laisvos Lietuvos
Nebeteks jau daugiau man regėt...

Silpni ir bejėgiai, už groty ištremti,
Mes kančias kentėsime kantriai.
Kad tik nebevertų, kad tik nedejuotų
Pavergtosios Tėvynės vaikai.

Pavasari! paukščiai i tėvišką grįžta,
O mes ar sugrišim kada?
Ir kas mūsų dienos, ir kas mūs jaunystė,
Kad Tėviškėj Laisvės nėra!

IŠDAVIKUI

Tau po kojų ne žemė gimtoji,
Virš galvos tau ne melsvas dangus!..
Širdyse mes visi tau kartojam:
-Išdavikas, prakeiktas, baugus!

Lietuva tau ne žemė gimtoji,
Ir tos lušnos - tai ne Lietuvos...
Nors gerai tu žinai, bet meluoji,
Kad tai visa tautos svetimos.

Bet žinok, kad ne visad meluosi,
Kad ne visad Tau laimė šypsos...
O! daug kartų dar tujen kartosi,
Kad tai visa mielos Lietuvos...

Susiūbuos tau ji - žemė po kojų,
Ir prakeiks tavo melsvas dangus.
Pasakyk: -sudiev žemė gimtoji,
Nebuvau aš tau geras sūnus!..

Bet priglaus tavo žemė gimtoji,
Ir jos mirštančiose lūpos kartos.
Tu sakei, kad ne aš tau po kojų,
Kad ne žemė gimtos Lietuvos...

Ach, ta žemė, ta žemė gimtoji,
Ta geroji širdis Lietuvos.
Ji skausmuose dėl tavęs vaičioja,
Išdavike savosios tautos!

ISTRIBITELIO ELEGIJA

Gyvenimo mano saulutė jau leidžias,
Šešėliai kas kart vis ilgyn ir ilgyn.
Darbai pragaištingi jau atpildo geidžia,
O atpildas tėra - tik kulpa širdia.

Jau greitai, jau greitai kalėjimo slenkstai
Aš žengti turėsiu kaip niekšas baisus.
Norėtus gyventi, dar mirti per anksti,
Norėtus prašyti atleisti visus...

Ak, broliai, aš klydau, kad išdaviau tautą.
Mane suklaidino ši priešų minia.
Norėjau ant jūsų visų viešpatauti,
O štai suraskintą jau matot mane.

Užuojautai nėra pasaulyje vietos,
Perdaug kruvina jau manoji širdis.
Perdaug to nekaltėjo kraujo pralietas,
Ir lempa tik viena - išdaviko mirtis.

O kelsis tauta, kad per amžius gyventų,
Kad po vėtrų, audrų dar skaisčiau nušvistų.
Neskirta tik man pasidžiaugti ta švente...
Jau neriasi kulpa... Aš prakeiktas visų.

/ o -

/L/

PARTIZANO KAPAS

Ten stovi juodas kryžius
Ant miškos lygumos,
Ten žuvo partizanas
Už Laisvę Lietuvos.

Jis žuvo anksti rytą,
Seulutei netekėjus.
Laidojo, kaip banditą,
Nakties tamsumoje.

Nebuvo čia tėvelio,
Nebuvo nei namos.
Gulėjo jis vargšelis
Ant žemės mylimos.

Mėnulis aiškiai švietė
Ir apšvietė laukus.
Gulėjo jis be žado,
Gulėjo toks ramus.

PLĒŠO VĒTROS ŠALI

Plēšo vētros šali,
Lužta ažuolsi,
Palydék, mergele,
Skubinuos tenai!

Kur laukai kraujuoti,
Dega pazari,
Binams kovoti
Brolisi lietuviai.

Pančiu geležiniu
Broliams nebedés,
Žygis paskutinis
Leukia mūs šalies.

Grīš visi kaip vienas
Broliai tremtiniai.
Palsimintos dienas
Vél žydés čionai.

Laimink mylimoji
Laisvės žygi tu,
Kad šalis valtojus,
Vél laisva būtą.

JIS IŠVADUOS...

Miršta tamsūs vakarai juodajam gruody,
Miršta jaunos dienos lūkses giliam.
Kas išties mums ranką? Kas džiaugsmą pa-
Tarp niurių šešėlių ateiti kas lems.

Užu gryčios durų vargelis bujoja,
Užu lango tyko mirtis alkana,
Vieškeliu baltuoju balsūs svečiai joja,-
Sveikina,mojuoja skara kruvina.

Motina, kur tavo šaunieji suneliai,
Sese, kur brolelį savo palikai?
Ant vyresnio kapo tanki želė želia,
Kitą smžiams glaudžia Sibiro speigai.

Bet jaunsis mano, mano mylimiausias,
Jis dar, sakalėlis - tėviškės laukuos...
Užu laisvė kenčia, užu ją kovoja,
Jis tėvynę saugo... Jis ją išvaduos...

SKREBŲ POLKA

Viso kaimo šunys loja,
Tai skrebukai stvažiuoja.
Vyrai bėkit, bobos šokit,
Ką tik turit, pakavakit...

Šleivi, kreivi ir kuproji,
Visi strielbomis ginkluoti,
Visur eina, visur lenda,
Viską vagia, ką tik randa.

Vienas sukas po kamara,
Kitas spintoj tvarką daro,
Trečias švarke tarp kišenių,
Ieško brolių partizanų.

Išbedėję tartum žvėrys,
Ryja, kamša, ką patvėrę,
O priryję lyg šėtonai,
Ima strumyt samagono.

Jie visus mus išteriotų,
Jei miškinį nebijotų,
Mes dažnai jiems partizanai,
Gerą pirtį iškūrena.

KUPIŠKĖNŲ LIAUDIES DAINELĖ

Kas šiandiena yr' valdžioje
Apie ateiti galvoja:
Viskas matos, kaip ant delno,
Kad už darbą - nebus pelno.

Kuris ginklą pavartojo,
Greit ! žydų eiles stojo.
Kas ant bačkos giria tvarką,
Tam krikštynas kelia tarką.

Kas mėgo šnipu paloti,
Tas greitai virto iš koto.
Nes kas šnipu užverbuotas,
Tas nuo žemės tuoju nušluotas.

Kas liežuvį ilgą turi,
Tas liūdnai šiandiena židuri.
Kas "banditus" vis dar mato,
Tas kulnis tuoju nukrato.

Aš perspėju jus šiais žodžiais,
Tokiais rūščiais ir nuobodžiais,
Kad perskaitytes juos suprastum
ir...sau duobės nebekastum...

ŠIMONIŲ GIRIOS DAINELĖ

Oi, tu tarka, tarka, tarkele aštrioji,
Kodėl tu taip skaudžiai mane tarkavoji?
Kuo gi nusikalto manoji sėdynė,
Kad ne tik tarkavo, bet ir druska trynė...

Oi, kaip baisiai skauda, dega, peršti, niežti,
Jau kelinta diena negaliu prisėsti.
Oi, kaip sužiaurėjo dabar visas sviestas,
Kad man reikia vaikščiot šitaip lėsikėtus...

Stalinai, tėveli, daryk tokia tvarką,
Kad nieks nebedirbtų tokių aštrių tarkų.
Dabar vėses tarkas kuo giliausiai kiškite,
Visus druskos maišus virvėmis užriškite.

Sevo liežuvėlius už dantų laikykite,
Būkite kurti, akli, nieko nematykite.
Kad aštrios tarkelės jau nebereikėtų,
Reikia sugyventi broliškai mokėti.

TURINYS

Eil.		psl.
Nr.		
1.	Aukštaitijos Vanagų Himnas	5.
2.	Laisvės maršas	6.
3.	Partizanų kapai	7.
4.	Neisim iš Tėvynės	8.
5.	Ko reikia jiems	9.
6.	Čia mūsų žemė	10.
7.	Žaliuos šakelė	11.
8.	Partizano kapas	12.
9.	Ak, negaila	13.
10.	Neužtvenksi	14.
11.	Gonkelis	15.
12.	Oi, verks smilčių kalnelis	16.
13.	Tebūna tau lengva žemė	16.
14.	Neapleisk mūsų	17.
15.	Tau, Tėvyne	18.
16.	Tepilsuks tau daina	18.
17.	Gegutėle, tu negraudink manęs	19.
18.	Kritusiam karžygiui	20.
19.	Puntukas	21.
20.	Taip Gediminas nesapnavo	22.
21.	Bus diena	23.
22.	Lietuviškas žodis	24.
23.	Kevos keliu	24.
24.	Saldu yra mirti dėl Tėvynės	25.
25.	Tėvynei	26.
26.	Ir kraštas sudėjavo	27.
27.	Jaunystę prisiminus	28.
28.	Kalinių daina	30.
29.	Kraujas už kraują	31.
30.	Žygis	32.
31.	Atsisveikinimas	33.
32.	Motinos kančia	34.
33.	Kur jis ?	35.

eil.		psl.
34.	Partizanai miške	36.
35.	Gulėjo lietuvis	37.
36.	Kur upeliai teka	38.
37.	Vergija	39.
38.	Žuvusiojo skundas	40.
39.	Išdevikams	41.
40.	Nedėjukit menės	42.
41.	Nakties žygiai	43.
42.	Atgimstančiai Lietuvai	44.
43.	Dėl Tavo, Tėvyne	45.
44.	Palydint	46.
45.	Motinai	47.
46.	Partizanai	48.
47.	Laisvės kaina	49.
48.	Motinai	50.
49.	Aš prisikelsiu	51.
50.	Tau, Tėvyne	52.
51.	Tėvyne	53.
52.	Lietuvai	54.
53.	Kur dangus ugnim liepsnoja	55.
54.	Motinos sąrašas	56.
55.	Motinos skausmas	57.
56.	Laisvė bus	58.
57.	Viltis	59.
58.	Nuo Nevėžio lig Šventosios	60.
59.	Devyni	61.
60.	Kam užmiršai	62.
61.	Jis žuvo dėl Laisvės	63.
62.	Sudiev	64.
63.	Motinos auka	65.
64.	Partizano ilgesys	66.
65.	Šalin	67.
66.	Broliai tremtiniui	68.
67.	Jums pirmaieji žiedai	69.

811.

Nr.	psl.
68. Ir žiedai liudi	70.
69. Sugrišk sūneli	71.
70. Dėl Laisvės	72.
71. Motut	73.
72. Gegužės Marijai	74.
73. Liudesys	75.
74. Mes sugrišim	76.
75. Per mišką	77.
76. Pavasarį paukščiai	78.
77. Išdavikui	79.
78. Ištirbitelio elegija	80.
79. Partizano kapas	81.
80. Plėšo vėtroš šali	82.
81. Jis išvaduos	83.
82. Skrebę pelka	84.
83. Kupiškėnų liaudies dainelė	85.
84. Šimonių girios dainelė	86.